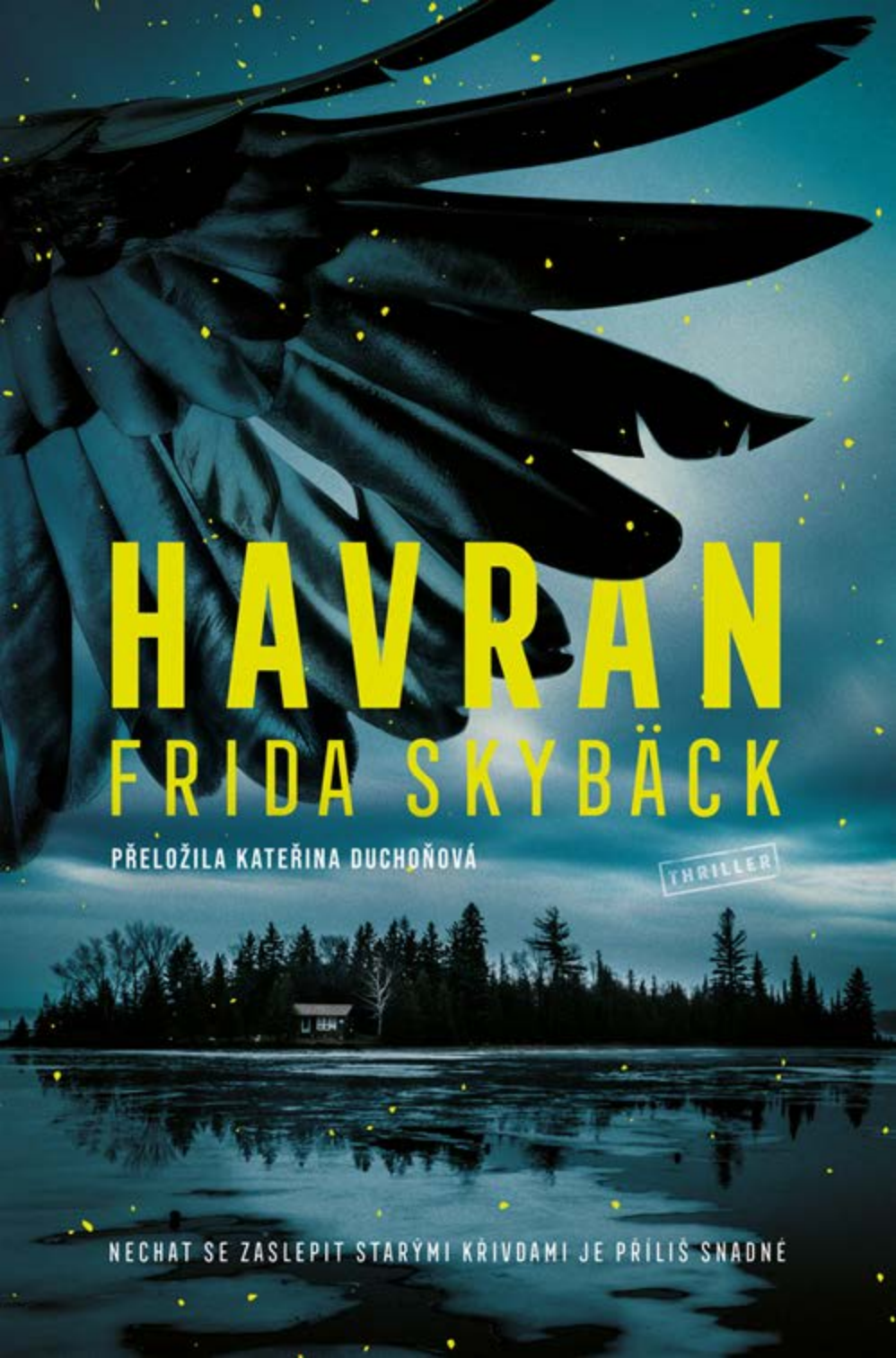

HAVRAN

FRIDA SKYBÄCK

PŘELOŽILA KATEŘINA DUCHOŇOVÁ

THRILLER

NECHAT SE ZASLEPIT STARÝMI KRIVDAMI JE PŘÍLIŠ SNADNÉ

H A V R A N

© Frida Skybäck och Bokförlaget Polaris 2022
in agreement with Politiken Literary Agency

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Kateřina Duchoňová, 2025
Cover © Martin Kopecký, 2025
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5608-7 (pdf)

FRIDA SKYBÄCK
H A V R A N

přeložila
Kateřina Duchoňová

VENDETA

Smělejší hned duše má je; pak už déle neváhaje,
„pane,“ pravím, „nebo paní, promiňte mi nastokrát.
Byl jsem v skutku blízko spaní, když tu vaše zaklepání,
jenom jemné zatukání ozvalo se u mých vrat;
nevěděl jsem, zdali nesním –“ šel jsem dvěře otvírat,
venku nic než tma a chlad.

Edgar Allan Poe, *Havran*

PROLOG

Vombsjönské jezero se rozprostíralo před ní, v dáli se mezi dvěma vyvýšeninami přelévalo v úžlabinu a takto se táhlo až k Öresundu.

Gun stála na pláži tvořené zmrzlými písčnými dunami a hleděla na ohromnou masu vody. Už byl leden, ale ještě nesněžilo. Betonově šedé nebe se odráželo v hladkém tenkém ledu. Kolem dokola se táhl věnec z tmavých korun stromů.

Tohle jezero Gun přitahovalo odjakživa. Z jedné strany jej obklopovaly vlhké louky, rovinatý travní porost a písčné nánosy, z druhé strany les. Žilo zde mnoho druhů ptactva a moc se jí líbilo, že to tu voní kůrou a květy mandloní. Chodila si sem vychutnat ten klid. Bylo to její místo.

Když byli Anders a Lasse ještě malí, jezdili se sem v létě koupat, a sotva povyrostli, přicházeli sem pozorovat ptáky a rybařit s tátou Ingemarem. Gun si vybavila, s jak nadšeným výrazem hrdě zvedali do vzduchu lesknoucí se úlovky, a ta vzpomínka ji dojala. Jako kluci si spolu moc rádi hráli, ale s přibývajícím věkem se jeden druhému vzdálili. V náročné době jejich dospívání domovem otřásala drsná slova, práskání dveřmi a sem tam nějaká ta rvačka a dnes se její synové neshodli snad na ničem.

Ovšem v něčem byli zajedno – že by se Gun měla přestat vydávat na ty své sáhodlouhé procházky k jezeru. Kdykoli se chystala odjet, bručeli, že je pro ni nebezpečné chodit takhle

sama a že by se měla držet v okolí statku, kde nehrozí, že spadne nebo se ztratí.

Taková slova ji od nich trochu mrzela. Gun byla přece vždycky tak hrdá na svou sílu a elán. Jednou v létě, když si Ingemar poranil záda, sklídila většinu úrody sama, teď ji ale věznila v okovech artróza. Kolena a krční obratle měla ztuhlé, nohy jako z olova.

Ano, je pěkné, že na ní chlapcům záleží, ale někdy si přála, aby se pořád tolik neohlíželi na její věk. Že by se ztratila v krajině, kde žila celý život, skutečně nehrozilo, ale přistoupila na to, že bude mít v kapse vždycky mobil, kdyby něco. Ať už by to něco bylo cokoli, venku v přírodě se cítila bezpečněji než kdekoli jinde.

V dáli ve Vombském lese to zapraskalo a do vzduchu se s krákoráním vznesl havran. Hustý borovicový les patřil ke Guliným oblíbeným místům. Jako malá si tam chodila hrát – bosá pobíhala po měkkém mechu a pichlavém borovém jehličí, sbírala houby pro mámu a stavěla si chýše na ochranu před chumelenicí.

To byly časy – předtím, než se příroda rozhodla vyhlásit stávku a všechno se změnilo. Dnes se lidé na venkově ve Skåne buď potýkají s extrémními výkyvy počasí, bojují se záplavami a suchem, nebo touží po zimě, která nepřichází. Procházky po ledu v Öresundské úžině až do Dánska, které v dětství podnikali její rodiče, jsou dnes už pouhou vzpomínkou. A příští generace obyvatel Harlösy už ani nebude vědět, co je sníh.

Na jaře Gun čekala oslava pětaosmdesátin a ona vzpomínala na minulost s jistou melancholií. Za všechny ty společné roky s Ingemarem zažili bouře, neúrodu, nemoci a nedostatek vody. Zároveň si však dovedli vážít všeho, co jim statek dával – bohatou sklizeň, blízkost k přírodě, obživu celé rodiny a milovaný domov.

Kdykoli Gun přijížděla na dvůr, hrud' se jí dmula pýchou, jak očima přejížděla od jejich domu – přebudovaného z malé chatky po Ingemarových rodičích – přes velikou stodolu a přikoupený

sousední pozemek až k záhonům s trvalkami a opečovávané zahrádce. Tohle všechno vytvořili oni dva s Ingemarem. Nebýt jich, nic z toho by tu nebylo.

Ale byl to boj a lhala by, kdyby měla tvrdit, že ničeho nelituje. Že nejsou věci, za které se stydí a které nesmí nikdy vyjít na světlo. Nikdo neprojde životem, aniž by dělal chyby, a Gun v hloubi duše doufala, že až nastane její chvíle, bude jí odpuštěno.

Zašátřala v kapse po kapesníku a ve chvíli, kdy ho vytáhla, se na druhé straně zátočiny něco pohnulo. Z lesa vyběhla mladá žena celá v černém. Gun si zprvu myslela, že je to nějaká běžkyně, ale brzy jí došlo, že se jí na tom něco nepozdává. Ta žena běžela příliš rychle a její pohyby prozrazovaly, že je na útěku.

Gun bedlivě sledovala, jak se neznámá blíží ke břehu. Mířila jižně, jako by se jezero chystala oběhnout, ale pak se z borovického lesa cosi ozvalo a ona rázem změnila směr a vběhla na led.

„Haló!“ zavolala Gun, zvedla ruku a zamávala. Teploty klesly pod nulu ani ne před týdnem, led byl čerstvý.

Jenže ta žena se nezastavila, a čím dál byla, tím víc to Gun znepokojovalo.

„Haló!“ zakřičela znovu. „Ten led vás neudrží!“

Žena od ní byla jen několik set metrů, ale nejspíš ji neslyšela a dál pokračovala ve svém pokusu přeběhnout přes jezero.

Gunino srdce bilo jako splašené. Mávala na ženu a naznačovala jí, aby se vrátila, ale žena zpomalila, teprve když byla uprostřed zátoky. Otočila se a zahleděla se mezi stromy, ovšem Gun tam nic neviděla.

Znovu na ni zavolala: „Je to nebezpečné! Led se může prolomit!“

Od úst jí vycházely obláčky páry a zapotácěla se. Věk se jí připomněl, jako by ji stlačil dolů těžkou rukou. Co zmůže, když ji ta žena neslyší? I když na ni volala z plných plic, nezdálo se, že by ji bylo na takovou vzdálenost slyšet, a tak znovu zamávala – třeba to ta žena pochopí tak, že má běžet k ní. Gun ji nedokázala spustit z očí a teď si všimla ještě něčeho. Žena se chytila za obličej a pootočila se. Skoro jako by byla zmatená. Třeba se jí stala

nehoda a ztratila orientaci. Lesem vede silnice, kde lidé často jezdí jako blázní, že by k něčemu došlo tam?

Žena udělala několik dalších kroků a Gun nezbyvalo než tomu zoufale přihlížet. Jestli se ta žena brzy neobráť, hrozí, že se propadne, a Gun jí už nepomůže.

Rostla v ní panika – copak ta osoba nechápe, že by mohla umřít? Gun vhrkly do očí slzy. Co má dělat, má někam zavolat? Ale kdo by sem stihl dorazit včas? Nakonec se rozhodla sama vyrazit na jezero. Kdyby se jí se ženou podařilo navázat kontakt, třeba by ji mohla nasměrovat správně a zachránit ji dřív, než se led pod ní proboří.

Opatrně stoupla na led, který pokrýval temnou vodu jako blána. Povrch byl tak hladký a kluzký, že Gun zoufale vydechla. Bylo ponižující nemot se už spolehnout na vlastní tělo, muset předem počítat s tím, že tohle nedopadne dobře.

Kolem jezera bylo naprosté ticho, jako by celý svět tajil dech. Vítr mírně profukoval mezi stromy, ale jinak les nevydal ani hlásku.

Gun udělala několik vrávoravých kroků. Pořád ještě byla úplně u břehu, kde to bylo nejbezpečnější.

Odkudsi zdálky k ní dolehlo tlumené vrzání. Začalo se záto-
kou šířit jako vibrace prostupující zamrzlou vodu a Gun hned věděla, kolik uhodilo.

„Pozor!“ vykřikla z plných plic, ale led se probořil tak rychle, že Gun nestihla ani mrknout.

Během vteřiny žena zmizela v hlubině.

A Gun stála na roztřesených nohou a neměla jak jí pomoci.

Úterý 7. ledna

„Všechno v pořádku?“ zeptal se Kent Holmström a propletl na stole před sebou prsty. V nemoderních brýlích s kovovými obroučkami a hnědém vzorovaném pleteném svetru připomínal spíš než šéfa oddělení závažných trestných činů jejího učitele na základce.

„Naprosto.“

Naklonil se nad stůl a věnoval jí důvěrný pohled.

„Ujišťuju tě, že to, co se stalo, zůstane mezi námi. Nikomu do toho nic není. Tohle je nový začátek.“

Fredrika Stormová přikývla. Podle svého bývalého šéfa by měla být ráda, že ji po tom, co se stalo, nedegradovali, ale někdy si říkala, jestli by to tak nebylo lepší. Kdyby dostala trest, bylo by to pro ni snesitelnější.

„Jaké to je, být zpátky ve Skåne?“ zeptal se přátelsky, ve tváři nic než upřímný zájem. Její dobrý kamarád Nils-Eric Lilja se vyjádřil, že mu Kent připomíná znaveného labradora, který je popravdě na pozici nadřízeného příliš velký flegmatik.

„Fajn,“ odvětila Fredrika a snažila se skrýt úsměv, když se Kent začal drbat na bradě. Nelíbilo se jí, když Nils-Eric pomlouval společné kolegy, ale její nový šéf vážně dost připomínal psa.

„Klíče a všechno potřebné už ti dali?“

„Ano.“

Fredrika na okamžik zatoužila po tom, aby naproti ní seděl Nils-Eric. To on jí navrhl, aby se ucházela o místo v Lundu, s tím,

že jí změna prostředí prospěje. Nejdřív se jí to zdálo jako dobrý nápad, se Stockholmem už beztak skončila. Poslední měsíce žila v jakémsi vakuu a toužila zase začít pracovat, ale teď, když tu tak seděla, něco se v ní vzpíralo a říkala si, jestli je na to doopravdy připravená.

„Jsme rádi, že k nám přibyla vyšetřovatelka s tak skvělými schopnostmi. Ostatní tu budou hned. Už jsi s někým z nich mluvila?“

„Brita mě představila,“ řekla Fredrika, i když se pozdravila jen s Bengtem Rungem, starším policistou s prošedivělými vousy, který ji požádal, ať mu říká Blesku.

„Výborně,“ odpověděl Kent a posbíral si papíry. „Je to příjemná parta, určitě sem zapadneš. Kdyby něco, s čímkoli se na mě obrať.“

„Děkuji.“

Fredrika sevřela v dlaních hrnek, který dostala od Brity. Svaly v zátylku jí ztuhly, když viděla, že ostatní z týmu se začínají trousit do zasedačky. Dělat na lidi dobrý první dojem jí nikdy nešlo, napadlo ji, že v nejlepším případě je typ, na který si člověk zvykne.

Vysoký muž s tmavými upravenými vlasy a širokým úsměvem k ní napráhl ruku.

„Dragan Popović.“

„Fredrika Stormová.“

„A já jsem Helmi Mäkinenová,“ řekla žena za ním. „Vítej u nás! Doporučil tě Nils-Eric Lilja, že?“

Fredrika přelétla pohledem po ostatních kolem stolu. Do loňského léta byl Nils-Eric oblastní policejní ředitel, ale v srpnu zničehonic skončil a odešel do předčasné penze. Nils-Eric jí neřekl, co se stalo, ale Fredrika četla mezi řádky a pochopila, že neodcházel zrovna dobrovolně.

„Učil mě na policejní akademii.“

„Nejsi náhodou příbuzná Lasseho Storma, toho sprintera?“ zeptal se Dragan.

Jak se tak nad ní tyčil, došlo jí, že musí měřit aspoň dva metry.

„Je to můj strejda.“

„Vyříd' mu, že jsem ho viděl v televizi, když byl na mistrovství Evropy.“

„Aha, super.“

Dragan se chystal dodat ještě něco, ale vtom do místnosti vešly další dvě osoby.

„Tohle je naše nová kolegyně Fredrika Stormová,“ řekla Helmi zvesela. „A toto je Niclas Bergström a Natalie Beckerová.“

Policista kývl na pozdrav. Světlé vlasy zdůrazňovaly jeho opálenou pleť a Fredrika si pomyslela, že byl nejspíš přes Vánoce u moře. Také měl široká ramena, očividně trávil hodně času v posilovně.

Stiskl jí ruku, když mu ji podala, a přitom si všimla, že se mu na rtech mihlo jakési napětí.

„S-stačí Niclas,“ vykoktal a nejistě na ni pohlédl.

„Beckerová,“ řekla ta žena a posadila se. V mnoha ohledech byla pravým opakem Niclase, malá a útlá, ve tváři bledá a s dlouhými nazrzlými vlasy.

Kent přešel ke dveřím a gestem k sobě přivolal Bengta Bleska Rungeho.

„Mohl by ses k nám taky připojit, jestli máš teď čas?“

Fredrika si ho mlčky změřila. Na nadřízené, kteří nepotřebují dávat najevo autoritu, byla zvyklá, ale Kentův příkaz vyzněl spíš jako návrh.

Kent si všiml jejího pohledu a usmál se.

„O Bengta se dělíme s druhým oddělením – máme to tu uspořádané trochu zvláště – a já vedu obě.“

„Říká se tomu škrty v rozpočtu,“ poznamenala Helmi. „Třeba já navíc fušuju ještě do IT. Ale v pohodě, společně to zvládáme.“

Fredrice neuniklo, jak pečlivě má namalované nehty, a raději svoje neupravené schovala pod stolem.

Kent střelil pohledem k hodinám, bylo deset pět.

„Neviděl někdo Henryho?“

Vtom vešel muž v hnědém tvídovém obleku s vestou. Vlnité vlasy měl rozcuchané, a třebaže přišel pozdě, zastavil se u Fredriky, upřeně se na ni podíval a podal jí ruku.

„Henry Calment. Těší mě.“

Kent si odkašlal.

„Dobře, takže všichni už se seznámili s naší novou posilou Fredrikou Stormovou. Oddělení závažných trestných činů – tým B tě srdečně vítá.“

„Dvě,“ opravila ho Helmi. „Přece jsme se dohodli, že si budeme říkat tým dvě.“

„Jistě, samozřejmě. Pardon, vy pochopitelně nejste žádný béčkový tým, to je chyba v administrativě.“

„Vždyť je to fuk,“ pronesla Beckerová. „Nemůžeme už začít? S Niclasem toho máme až nad hlavu.“

„Jistě. Jak to vypadá s tím loupežným přepadením v Klosters fäladu?“

Niclas se narovnal.

„Ješ-ještě dáváme dohromady svědecké výpovědi. Helmi a Dragan nám pomáhají.“

„Zrovna se chystám zajet do nemocnice pohovořit s Beatou. Tedy s obětí,“ upřesnila Helmi.

„Ještě jste se k tomu nedostali?“

„Pokoušela jsem se o to včera, ale byla příliš otřesená,“ odpověděla a obrátila se k Fredrice. „Vloupali se k ní v neděli v noci, přivázali ji k židli a nechali ji tam. Je jí devětaosmdesát a našla ji až pečovatelka kolem desáté ráno.“

„Má nějaká fyzická zranění?“ zeptal se Kent.

„Nachladila se, protože tam seděla jen v noční košili, bolí ji celé tělo a na místech, kde ji svázali, má modřiny,“ špitla Helmi.

Dragan položil ruku na její. „Ona to zvládne.“

„To je dost chabá útěcha, když si vezmeš, jak jí je.“

„Dobrá,“ řekl Kent. „Jaký je další postup?“

„Helmi nám pomůže projít bezpečnostní kamery v okolí a Blesk se podívá, jestli nenajde nějaké podobné případy vloupání,“ odpověděla Beckerová.

„Fajn. Právě jsme dostali případ utonutí, tam zajede Henry s Fredrikou, a ostatní se můžou věnovat tomu vloupání. Veškeré přesčasy mi hlase, to už znáte.“

Fredrika si povzdechla. Měla z Henryho divný pocit a tipovala, že s ním skončila proto, že ho nikdo jiný z týmu za partnera nechtěl. Právě teď nepřítomně zíral z okna, ani se neomluvil, že přišel pozdě. K tomu se oblékal jako detektiv z devatenáctého století. Fredrika se celý život snažila zapadnout, takže ji pokaždé vyvedlo z míry, když potkala někoho, kdo chtěl naopak vyčnívat z davu. Celkově tým působil dost osobitým dojmem. Možná to označení nakonec nebyla žádná administrativní chyba.

„Kam to jedeme?“ zeptal se Henry.

„K Vombsjönskému jezeru. Pod nějakou ženou se tam probořil led. Služba pro vás sepsala veškeré dostupné informace,“ řekl Kent a podal Henrymu list papíru.

„To je odsud třicet kilometrů,“ odtušil Henry. „To asi do oběda nestihneme.“

„Ne, to asi ne,“ zareagoval Kent trpělivě. „Pokud nemáte další dotazy, pustíme se do toho.“

„Já musím jíst pravidelně,“ vysvětlil Henry a pročítal papír před sebou, zatímco ostatní policisté opouštěli místnost.

Helmi Fredrice položila ruku na rameno a stiskla ho.

„Hodně štěstí.“

„Děkuji.“ Nejspíš ho budu potřebovat, pomyslela si znaveně. V průběhu let už pochopitelně pracovala s celou řadou neobvyklých lidí, ale tenhle působil dojmem, že by se mohl vyšplhat na první příčky.

Přemýšlela, jestli nadnést, že vyrostla v Harlöse nedaleko Vombsjönského jezera, ale pak se rozhodla s tím počkat.

„Tak vyrazíme,“ řekl Henry. „Mohla bys řídit?“

„Jistě.“

„Znamenitě.“ Zatukal si na spánek. „Lépe se mi přemýšlí, když se nemusím soustředit na vícero věcí najednou,“ vysvětlil a zvedl se. „Sejdeme se v garážích, jen si vyzvednu pár věcí.“

Co to asi bude? pomyslela si Fredrika. Klobouk, dýmka a lupa?

Jakmile Henry opustil zasedačku, podívala se na Kenta a ten na ni povzbudivě kývl.

„Henry je dobrý policista, dej mu šanci. A kdybys něco potřebovala, ozvi se.“

„Dobře,“ odpověděla Fredrika a napadlo ji, že ona sama ohledně výběru partáka taky není zrovna výhra do loterie. V době, kdy ji suspendovali, a pak, když byla na nemocenské, hodně přemýšlela o tom, jestli by měla dál dělat policistku. Bylo jí teprve třiatřicet, pořád ještě mohla změnit obor. Jednu dobu zvažovala, že se přeškolí na zdravotní sestru, ale neměla nejmenší chuť znovu usednout do školní lavice a přibrat si ještě větší studijní půjčku, kterou nebude moct nikdy splatit. Třeba by měla dělat úřednici a přehrabovat se v papírech, ale to by ji asi hodně rychle omrzelo. A pak tu byl samozřejmě statek. Nic by tátu nepotěšilo víc, než kdyby se vrátila domů a začala pracovat pro rodinný podnik, pomyslela si pochmurně, ale rychle tu představu zaplašila.

Fredrika si vyzvedla klíče od auta a potřebné vybavení a sešla do garáží. Slíbila Nilsovi-Ericovi, že to tu aspoň zkusí, ale pokud to nepůjde, bude si muset najít něco jiného, a z toho jí bylo smutno. Henry se posadil na místo spolujezdce a Fredrika si všimla, že má v náruči těžkou knihu.

„*Vojna a mír*“, poznamenal. „Kdyby byl čas.“

Fredrika nevěděla, co na to říct. „Takže“, spustila. „Co mi k tomu řekneš?“

„K té knize?“

„Ke zbytku týmu. Teď je chvíle podělit se o všechny drby“, usmála se.

„Nevím, co bych ti řekl.“

„Tak třeba Bengt“, postrčila ho Fredrika. „Jak přišel k přezdívkce Blesk? Je to snad nejrychlejší policista v Lundu?“

„To těžko“, odfrkl si Henry. „To by se mu říkalo spíš Šnek. Ale v devadesátých letech měl nehodu. Zachránil ženu, kterou málem přejel vlak. Pomáhala svému příteli ukrást měděný drát a nějak tam uvízla. Bengt ji vyprostil, ale sám přišel k úrazu. Zastáhlo ho deset tisíc voltů.“

„Deset tisíc voltů. To se dá přežít?“

„Obvykle ne, ale měl štěstí. Psalo se o tom ve všech novinách – hrdinný policista do toho jde naplno. Je to taková jeho divoká karta, něco jako pořádná kompenzace. Může si dělat, co se mu zamane, a nikdo ani necekne.“

„Jako třeba co?“

Henry pokrčil rameny.

„Nic zvláštního, ale třeba málokdo od policie si dává pauzu tak často a tak dlouho jako on. A taky moc rád každému, kdo se zeptá, ukazuje svoje jizvy, i ty od pasu dolů.“

„Aha. Ještě něco, co bych měla vědět?“

Vypadalo to, že Henry přemýšlí.

„Jo, na Beckerovou jdi opatrně. Má stejný temperament jako její jmenovec.“

„Jako kdo?“

„Ten tenista, víš, ne?“

Fredrika přikývla. Nesnášela, když lidi trousili odkazy na věci, které jí nic neříkaly.

„Působí drsně.“

„Je jako skála. Niclas sice na benchpressu zvedne sto kilo, ale stejně bych vždycky v případě rvačky vsadil prachy na Beckerovou.“

„Dobré vědět,“ podotkla Fredrika a vyjela do šedavého denního světla. „Jak dlouho jsi u policie?“

„Šest let.“

„OK,“ řekla a rychle v duchu počítala. Henrymu musí být nejmín čtyřicet, minus tři roky policejního výcviku a šest let ve službě, chybí ještě tak deset let. „Předtím jsi dělal něco jiného?“

„Studoval jsem behaviorální vědy, kriminologii a právo. A pak jsem si k tomu přidal ještě pár kurzů sociální antropologie a literární historie.“

To je překvapení, pomyslela si Fredrika. Nikdy nechápala lidi, kteří studují pro potěšení. „A stejně jsi šel dělat policistu?“

„Protože to moji mámu naštvalo nejvíc,“ zasmál se Henry.

„Calment je francouzské jméno, že?“

„Vyrosl jsem v Paříži, ale táta umřel, když mi bylo osm, tak jsme se přestěhovali sem. Máma vyrostla ve Falsterbo.“

Fredrika bubnovala prsty o volant. Čekala, jestli jí Henry také položí nějaké otázky ohledně toho, kde dřív pracovala a proč se přestěhovala do Lundu, ale na nic se nezeptal a místo toho se začali bavit o informacích, které mají k tomu utonutí.

Zrovna míjeli Dalby, když Henrymu zazvonil mobil. Fredrika koutkem oka zaznamenala, že při pohledu na displej zaváhal a pak hovor odmítl. O třicet vteřin později začal přístroj zvonit znovu.

„Omlouvám se,“ řekl Henry, přiložil si mobil k uchu a odvrátil se. „No, haló.“

Fredrika sledovala pohledem silnici, ale přitom měla uši nastrožené a zachytila ženský hlas.

„Nezlob se,“ vzdychl Henry, „ale nemůžeš prostě čekat, že ti budu chystat snídani. Už jsem musel jet do práce. Teď to nejde. Říkám ne, nestíhal jsem. Prosím tě, nevolej mi, mám práci.“

Poslední větu vyštěkl a pak si zastrčil mobil zpátky do kapsy kabátu.

Fredrika na něj udiveně pohlédla. Kdo se svou přítelkyní takhle mluví? Nebo to byla jen nahodilá známost, někdo, koho si Henry přivedl domů z hospody v... zamyslela se... pondělí večer? To neznělo o nic líp.

Hovor narušil atmosféru a dlouho mlčeli, až si nakonec Henry odkašlal.

„Takže Stockholm.“

„Ano,“ oddechla si Fredrika. Konečně to bude mít z krku.

„Ale původně jsi odsud?“

„Vyrostla jsem v Harlöse.“

„Takže návrat domů. Sám jsem kromě Paříže žil taky v Kodani, v New Yorku a v Lyonu,“ dodal. „Ale jak se říká – všude dobře, doma nejlíp.“

„Jasně,“ přitakala Fredrika, i když s tím nesouhlasila. Už se dlouho nikde necítila jako doma. Teď byla vděčná, že tohle téma mají za sebou a že Henry, stejně jako většina mužů, které znala, nepokládal žádné doplňující otázky a místo toho dál mluvil o sobě.

3

Podle informací, které dostali, se hasiči nacházeli jižně od výletního přístavu, ale v terénu se dalo orientovat jen těžko. Hodně štěrkových cest kolem jezera bylo soukromých a nebylo nijak jednoduché dostat se na místo.

Fredrika zaparkovala za vozem hasičské služby. Viděla, že už je na místě jak sanitka, tak hlídkový vůz. Jeden z hasičů stál u těla spolu se záchranáři a policistou, zatímco ostatní se převlékali do suchých obleků. Na zemi kolem se povalovaly záchranné vesty a kruh.

„Vytáhli jsme ji tamhle,“ řekl hasič a ukázal na díru v ledu, která zela jako otevřená rána uprostřed zátočiny. „Nenahmatali jsme puls, ale přesto jsme se pokusili o resuscitaci a defibrilaci.“

Henry vytáhl z kapsy bloček a dělal si poznámky, zatímco Fredrika obcházela skupinku přítomných. První, co ji napadlo, bylo, že té mladé ženě na zemi musí být zima. Oblečení na těle měla rozervané a chyběla jí bota. Fredrika musela bojovat s nutkáním něčím ji přikrýt.

Zahleděla se na ženinu bledou tvář lemovanou mokkými tmavými vlasy a zvedl se jí žaludek. Překvapeně o krok ucouvla. Pohled na mrtvolu u ní vždycky vyvolal nevolnost, ale ještě nikdy takhle silnou. Na téhle mladé ženě bylo něco, co ji zasáhlo víc než obvykle. Ale možná jen vyšla ze cviku.

Vybavila se jí vzpomínka. Toho nádherného slunečného zimního dne před třemi lety byla na dlouhé procházce podél pláže na Farsta strand ve Stockholmu. Všimla si blikajícího majáčku a přispěchala na pomoc. Při jízdě na bruslích se led propadl pod

rodinou se dvěma malými dětmi a vypukl zmatek. Někomu se podařilo vytáhnout otce a ten teď ležel na břehu přikrytý bundami kolemjdoucích a zoufale se ptal po své ženě a dětech, zatímco se hasiči snažili dostat k puklině. Byl to příšerný zážitek, Fredrice zněl dodnes v uších jeho křik, když se záchranáři vrátili na břeh s nalezenými těly.

Henry si dřepł k tělu, navlékl si gumovou rukavici a vylovil z kapsy v bundě oběti mobil. V pouzdře měla zasunutou občanku.

„Nomi Pedersenová,“ přečetl nahlas. „Rok narození 1997.“

„Vypadá to, že sem dostala ránu,“ řekl jeden ze záchranářů a ukázal na nos utonulé.

Hřbet ženina nosu hyzdila pohmožděnina a v chřípí byly vidět stopy po krvi. Fredrika zařala zuby a přistoupila blíž. Je možné, že se žena na tenký led vydala vědomě, protože chtěla se vším skoncovat? Ten pocit sama dobře znala. V posledních měsících se v ní svářely temné myšlenky a potácela se mezi stavy šířavé úzkosti a zoufalými pokusy najít nějaký smysl života. Ale k něčemu takovému by se neuchýlila, ani když jí bylo nejhůř. Existovala jednodušší a o dost méně brutální řešení. Jakmile se pod vámi jednou propadne led, už to nelze vzít zpátky, je pozdě si to rozmyslet.

„Mohla se takhle zranit při pádu do vody?“ zeptal se Henry.

„To si nemyslím,“ odpověděl hasič. „Nebo jsem to alespoň ještě nezažil – když se propadnete ledem, obvykle se nepraštíte do obličje.“

„Máme informace o tom, že by ji někdo pronásledoval?“ pokračoval Henry.

„Ano, na pomoc nás přivolala ta žena, co sedí tamhle,“ vysvětloval policista a ukázal k hromadě klád opodál. „Všechno viděla, ale je hodně otřesená, tak jsme usoudili, že počkáme a necháme výslech na vás.“

„Děkuji, dobrý nápad,“ řekl Henry a pokynul Fredrice, aby šla s ním.

Sotva se přiblížili k hromadě klád, žena sebou trhla.

„Fredriko!“ vykřikla.

„Babi, co tady děláš?“

Stará paní zavrtěla hlavou. Někdo jí přehodil přes ramena deku a dal jí kávu v papírovém kelímku, ale zřejmě se jí ani nedotkla, vypadala naprosto zdrceně.

„Byla jsem na ranní procházce,“ řekla mdlým hlasem.

„Tohle je můj nový kolega Henry Calment. Henry, to je moje babička Gun Stormová.“

„Aha. Harlösa,“ odtušil Henry.

„Bydlím jen deset minut odsud,“ vypravila ze sebe Gun.

„Jak je ti?“ zeptala se Fredrika.

„Nic moc. To, co se tu stalo, bylo strašlivé.“

Fredrika si babičku prohlédla. Bílé vlasy ostríhané nakrátko a ledově modrá očka. Byla hubenější, než si ji Fredrika pamatovala, ale pořád měla jiskrný pohled.

„Mohl by ti Henry položit pár otázek? Neměla bych vyslyšet své příbuzné.“

Gun přikývla a Henry k ní přistoupil.

„Říkáte, že jste se tu byla projít – chodíte na procházku často?“

„Ano, skoro každý den, ale na různá místa. Pozoruju ptáky.“

„Opravdu? Viděla jste dnes nějaké zajímavé?“

„Pár čečetek a káně. Ta je tam pořád,“ řekla a ukázala na olivěnou oblohu, pod níž kroužil velký dravec a vydával rozrušené zvuky. „Její zpěv zní tak smutně.“

Henry zvedl hlavu.

„Dřív se jí říkalo ‚kvílející pták‘.“

„Ty se vyznáš v ptácích?“ podivila se Fredrika.

„Jsou zajímaví z kulturně historického hlediska. V mnoha částech světa jim připisují symbolický význam.“

„Strážci duší,“ pronesla Gun truchlivým hlasem. „Dřív se věřilo, že vedou duši, aby nezabloudila. Proto se jejich zpodobnění dávají na náhrobní kameny. Ale to pochopitelně nebývají káně.“

„Povězte mi, co se stalo,“ řekl Henry.

„Šla jsem tudy.“ Kývla k úzkému písečnému pásu u břehu.

„Byla jste tu sama?“

„Pokud vím, tak ano. A pak se tu zničehonic objevila ona, přiběhla od Vombského lesa.“

„Od toho lesa, co je tamhle,“ vysvětlila Fredrika a ukázala tím směrem.

„Běžela rychle, vypadalo to, že před někým utíká. Byla ode mě docela daleko, ale měla jsem pocit, že něco není v pořádku.“

„Aha. A co se stalo pak?“

„Nejdřív jsem myslela, že se chystá jezero oběhnout, ale pak změnila směr, jako by chtěla přeběhnout zátoku napříč.“

„Řekla jste jí něco?“

„Volala jsem na ni, ať dá pozor. Led je čerstvý, věděla jsem, že ji neudrží.“

„Ale ona vás neposlechla?“

„Nevím, jestli mě slyšela,“ povzdechla si Gun. „Dělala jsem, co jsem mohla, abych na sebe upozornila. Mávala jsem na ni a volala, ale nadarmo. Zdálo se mi, že je dost zmatená. Běhala pořád dokola a zakrývala si obličej.“

Henry si vyměnil s Fredrikou pohled.

„Nevšimla jste si, jestli byla nějak zraněná?“

„Na to ode mě byla moc daleko. Ale zdálo se mi, že utíká před něčím v lese.“

„A vy jste nikoho neviděla ani neslyšela?“

„Ne, jenže já už na dálku moc nevidím,“ odvětila Gun ponuře.

„Jak dlouho asi na jezeře byla, než se led prolomil?“

„To nevím. Minutu, možná dvě. V takovém rozrušení se těžko odhaduje čas. Sotva se propadla do vody, zavolala jsem 112 a připadalo mi jako celá věčnost, než hasiči přijeli, ale podle hodinek uběhlo jen devět minut.“

Gun odložila kávu a začala popotahovat.

„Chtěla jsem se k ní dostat, ale nešlo to. Klouzalo to a netroufala jsem si dojít blíž k ní.“

Ukázala na dvě tlusté větve pohozené na ledu.

„Ty jsi tam přitáhla ty?“ zeptala se Fredrika.

„Ano,“ přikývla Gun. „Napadlo mě, že k ní třeba dosáhnu. Ale nešlo to.“

„Vytáhnout někoho z díry v ledu je bez správného vybavení téměř nemožné,“ poznamenal Henry a Fredrika mu věnovala vděčný pohled. Možná přece jen není tak společensky neschopný, jak si původně myslela.

„Je to děvče mrtvé?“ zeptala se Gun a zasmušile pohlédla na Fredriku.

„Bohužel ano.“

Babiččiny oči se zalily slzami a Henry jí podal papírový kapesník.

„Tak zbytečná ztráta lidského života,“ zasténala. „Co na tom jezeře vůbec dělala?“

„Udělala jste pro ni, co jste mohla,“ řekl Henry přátelsky. „Ještě poslední otázka – říká vám něco jméno Nomi Pedersenová?“

Gun si roztřesenou rukou přikryla ústa. „Panebože, to je Nomi?“

„Znáš ji?“ zeptala se Fredrika překvapeně.

„Ne že bych ji přímo znala, ale párkrát u nás uklízela. Pracuje pro agenturu.“

„Dobře, tak to si promluvíme s Kristofferem – to je můj bratranec,“ vysvětlila Fredrika Henrymu. „Ta společnost mu patří.“

Fredrika babičku pohladila po zádech a pak se s Henrym odebrali stranou, aby si nerušeně promluvili.

„Pokud se Nomi vydala na led, protože ji někdo ohrožoval, pak bychom to měli vyšetřovat jako vraždu,“ řekla Fredrika vážně.

„Ale nevíme jistě, jestli ji opravdu někdo pronásledoval.“

„Podle babičky ano.“

„To jo, ale při vši účtě,“ namítl Henry a nahlédl do svého bločku, „je jí čtyřiaosmdesát a sama uznává, že moc dobře nevidí.“

„A jak jinak bys vysvětlil ten rozbitý nos?“ opáčila Fredrika.

„Třeba do něčeho vrazila. A ještě něco,“ pokračoval Henry. „Jak se pozná, že je led dost silný, aby tě udržel?“

„Provede se test bodcem na led. Měl bys naměřit nejméně deset centimetrů kompaktního ledu a k tomu je potřeba, aby se teplota držela pod nulou několik dní.“

„A to ví každý, kdo tu žije?“

„Ano, a taky se o tom mezi lidmi hodně mluví. Zvlášť mezi rybáři.“

Henry vytáhl mobil.

„Zavolám Kentovi a povím mu, co jsme zjistili.“

„Dobře. Potřebujeme sem dostat techniky.“

„Co víš o tamhletom lese?“

Fredrika sklouzla pohledem k Vombskému lesu.

„Od devadesátých letech je to chráněná oblast, ale předtím se tam hodně chodilo. Zůstalo tam i pár chat. I moje rodina tam má rybářskou chatku, ale už se nepoužívá. Dneska to není moc navštěvované místo. Chodí tam hlavně místní, na houby a na procházky.“

„Jak se tam mohla dostat ona?“

„Les protíná několik silnic, mohla jet na kole i autem.“

„Co pěšky?“

„Přijde na to, odkud by šla, ale dostat se tam po svých není tak lehké. To by musela bydlet poblíž nebo to tu hodně dobře znát.“

Fredrika kývla směrem k babičce.

„Nevadilo by ti, kdybych ji odvezla domů? Stejně musíme počkat na techniky.“

„Jasně, jeď. Když si s tebou bude moct promluvit v klidu, třeba si vzpomene na něco dalšího.“

4

Při pohledu na tátovo auto zaparkované na dvoře se Fredrice sevrhl žaludek. Zastavila před hlavní budovou a pomohla babičce z auta. Doma byla naposledy skoro před dvěma lety a slíbila si, že tentokrát přijede lépe připravená, ale teď se cítila úplně stejně rozhozená jako obvykle.

Vstupovat do vytapetované haly bylo podivné – povědomé a zároveň cizí. Hero – voříšek s černými skvrnami – se přihnal tak rychle, až mu nohy podklouzly na koberečku. Vesele zaštěkal, a když k němu Fredrika natáhla ruce, olízl je.

Táta seděl u jídelního stolu, otevřené noviny před sebou, brýle na čtení na špičce nosu. Na lince stál špinavý talíř a v pozadí tlumeně vrněl kávovar.

„Ahoj tati.“

„Fredriko, co ty tady?“

„Přece jsem říkala, že tento týden přijedu.“

„Jo, ale myslel jsem, že nejdřív zavoláš.“

Nevypadalo to, že by se chystal vstát, a tak k němu přistoupila a objala ho a on jí nepřesvědčivě sevření oplatil.

„Přivolali mě k Vombsjönskému jezeru. Pod někým se tam propadl led.“

Gun se posadila na židli.

„Jsi v pořádku, mami?“ zeptal se otec babičky.

„Byla jsem u toho, když se to děvče utopilo.“

„Jaké děvče?“

„Nomi, co pracuje pro Kristoffera. Na podzim u nás byla párkrát uklízet.“

„Tu si nepamatuju,“ řekl a ukázal na kávovar.

„Dáte si?“

„Ráda,“ odpověděla Gun.

Fredrika zavrtěla hlavou. „Musím se vrátit.“

„Jeden šálek snad stihneš, ne?“ namítla babička. „Vždyť jsme tě neviděli celou věčnost.“

„Dobře, tak ale rychle.“

„Takže víš jistě, že chceš dál dělat u policie, i po tom všem, co se stalo?“ zamumlal táta a vytáhl ze skříňky kávové šálky.

Fredrika se zahleděla do stolu. Její táta znal jenom zlomek toho, čím si prošla, a bylo jí jasné, že se doopravdy neptá proto. Ne, tohle byla jen jedna z jeho obvyklých snah přesvědčit ji, aby převzala statek.

„Ano, vím.“

„A nechceš bydlet tady? Místa je tu dost a pomocná síla navíc by se nám hodila.“

„Do dvou týdnů dostanu byt a do té doby budu v hotelu.“

„Přece nebudeš bydlet v hotelu, když máš u nás ustláno,“ zaprotestovala babička.

Fredrika se ošila. Neměla nejmenší chuť stěhovat se zpátky do svého dětského pokoje.

„Hotel je poblíž policejní stanice a mám dost nepravidelnou pracovní dobu, takže je to tak jednodušší.“

„Rozumím,“ řekla Gun. „Ale tady jsi vždycky vítaná, to snad víš. Nechceš zítra přijít na večeři? Všichni tě chtějí vidět.“

„To asi záleží na tom, jak bude pokračovat vyšetřování,“ zahlala Fredrika. „Nenapadá vás, co mohla Nomi dělat ve Vomb-ském lese?“

„Nemám tušení,“ odpověděla Gun.

„Nevíš, jestli měla auto?“

„Já bohužel nevím nic.“

„Dobře, tak já se zeptám Kristoffera.“ Než to dořekla, roz-zvonil se jí mobil.

Byl to Henry, tak Fredrika hovor přijala.

„Ahoj. Něco nového?“

„Ne tak docela, ale kdybys chtěla, vyzvednu tě a můžeme si koupit něco k obědu.“

Fredrika vyhlédla oknem na babiččin červený fiat. Práci a soukromý život od sebe vždy důsledně oddělovala a nebylo jí zrovna příjemné, že by měl Henry přijet sem, na rodinný statek. Na druhou stranu už se její rodina stejně stala součástí vyšetřování.

„Jasně,“ řekla. „Počkám na tebe na dvoře.“

Fredrika poděkovala za kávu, vyšla ven do syrového zimního vzduchu a vyhledala si webovky Kristofferovy agentury, kterou založil ve stejné době, kdy se odstěhovala. V hlavní nabídce našla informace o tom, jaké služby nabízejí. Vypadalo to, že nejčastěji shánějí personál na úklid, ale měli i různé sezónní pracovníky a stěhovací firmu. Nebyl tu žádný seznam zaměstnanců, tak si zkrátka dohledala kontaktní údaje a svému bratranci zavolala.

„Kristoffer Storm.“

„Ahoj, tady Fredrika.“

„No ne, ahoj! Už jsi zpátky doma?“

„Ano, přijela jsem o víkendu.“

„Super. To číslo, ze kterého voláš, nemám uložené.“

„To je moje služební. Něco se přihodilo a potřebovala bych tvoji pomoc.“

Fredrika mu pověděla o vyšetřovaném utonutí a zeptala se Kristoffera, co ví o Nomi.

„Moc toho není. Odpověděla na pracovní nabídku, kterou jsme vyvěsili na konci léta, a začala u nás v půlce srpna, jestli se nemýlím,“ řekl. Na hlase mu bylo poznat, jak moc jím ta zpráva otrásla.

„A v té době už tu bydlela?“

„To si nemyslím.“

„Dobře. Nevíš, jestli měla dneska pracovat?“

„Ne a teď jsem na jednání v Malmö, ale jestli chceš, pošlu ti její rozvrh, až dorazím do kanceláře.“

„Dobře, to budu ráda. Potřebuju také její adresu a osobní údaje.“

„Jasně.“

„A ještě poslední věc, měla Nomi auto?“

V telefonu bylo ticho.

„To nevím, já jsem ji vždycky viděl na kole.“

„Dobře. Nevíš, co to bylo za kolo?“

„Obyčejné dámské, podle mě. Ale žluté. Můžu se na něco zeptat?“

„Jistě.“

„Jestli se pod Nomi propadl led, nemělo by se to brát jako nehoda?“

„To ano, jenže nevíme přesně, jak se to stalo.“

„Aha. Promiň, já už budu muset končit.“

„Jasně. Děkuji za pomoc, a když se ještě budu potřebovat na něco zeptat, ozvu se.“

Ve chvíli, kdy hovor ukončila, uviděla, že na dvůr před statkem vjíždí Henry. Fredrika se posadila na místo spolujezdce a navigovala ho do centra.

5

„Chápu, že je to malé město,“ řekl Henry a otřel si prsty od remulády. „Ale lidi, co žijí na venkově, se přece taky chtějí dobře najíst, ne?“

„Přestaň si stěžovat,“ pronesla Fredrika a znovu se zakousla do hamburgeru. „Máš tu přece dost široký výběr.“

„A to mě právě zneklidňuje. Žádný kuchař nedokáže připravit padesát různých jídel.“

„Oni se podle mě nesnaží dostat do michelinského průvodce.“

„Do michelinského průvodce se dostat nejde. Podnikům, které se drží na patřičně vysoké kulinářské úrovni, Michelin přiděluje hvězdy.“

Henry se odmlčel. Došlo mu, že Fredriku právě dost nevybíravě opravil, a nervózně na ni pohlédl. Sbližování s novými lidmi v pracovním kontextu mu vůbec nešlo. Na večeri nebo na umělecké výstavě byl jako ryba ve vodě a věděl, jak vést konverzaci, ale v pracovní době veškerou jeho pozornost zaměstnával daný úkol. Byla to jeho strategie vedoucí k dosažení úspěchu, jenže s ní někdy narazil. Zvlášť když musel jednat s urážlivými typy.

Fredrika se zasmála a Henry si vydechl.

„Když to říkáš,“ odpověděla. „Mně to každopádně chutná.“

Henry se nimral v nedojedeném filé z platýše a nakonec odložil příbor. Kdykoli to bylo možné, raději pracoval sám. Jeho silnými stránkami byly analýza místa činu, hledání vodítek a vyvozování závěrů z nashromážděných informací, ale věděl, že práce v terénu je také užitečná. Změna je život, jak se říká.

Na podzim Henryho postihla jeho stará známá melancholie. Obvykle se dostavovala, když už byl příliš dlouho na stejném místě. První rok u policie se mu vyhnula úplně. Hlídkování bylo náročné a proměnlivé, a když se pak dostal na místo vyšetřovatele, nahrnulo se na něj tolik povinností, že měl za to, že už se těch pocitů zbavil nadobro, ale teď se mu vrátily jako nedoručená zásilka.

Nesnášel tenhle svůj neklid. Kéž by se dokázal spokojit s tím, co má, ale s přibývajícými dny ho čím dál víc tížil narůstající pocit prázdna, který byl až neúnosný. Proto byl rád, když se dělo něco nového – třeba to, že dostal novou kolegyni. A zdálo se, že s Fredrikou se dá vyjít docela dobře.

„Technici by měli brzy dorazit a za chvíli tu budou dvě hlídky, co nám mají pomoci obejít místní,“ řekl.

„A já jsem požádala o Nomin pracovní rozvrh,“ dodala Fredrika a velice odpudivým způsobem vytřela z talíře posledním hranolkem omáčku. „Co vůbec říkal Kent?“ zeptala se s plnou pusou a Henryho napadlo, že se s příznivým hodnocením její osoby nejspíš unáhlil.

„Na odpoledne svolal schůzi ohledně aktuální situace.“ Naposledy se podíval na její špinavý talíř a obsesivně si otřel ruce do tenkého papírového ubrousku. „Bleskovi dal Kent za úkol, aby dohledal její příbuzné. Nomina matka už prý nežije, ale otec bydlí v Kungsbacke.“

„Co její mobil?“

„Helmi se podívá, jestli s ním něco zmůže.“

„Dobře, tak doufejme, že najdeme něco, co se bude hodit.“

Henryho pohled zabloudil ven. Teplota vyšplhala k nule a na všem spočíval bezbarvý vlhký povlak. V okolních zahrádkách byla rozvěšená levná světýlka v křiklavých barvách, chmurně poblíkávala a čekala, až je někdo sundá. Zamrazilo ho při představě, jaké to asi je, vyrůstat na takovém místě. Chudák Fredrika, to jí musí přičíst k dobru.

Dovnitř vešli tři muži v pracovním oblečení a posadili se ke stolu na opačném konci místnosti. Halasili, jako by jim to tu patřilo.

„Dáme si každý pizzu z meníčka,“ zahulákal ten s vlasy staženými do culíku. „A kolu. Skočím se vychcat,“ zabručel pak a odporoučel se.

Henry je mlčky pozoroval. Nikdy neměl v lásce typ mužů, kteří nerespektují své okolí.

„Kolik lidí tady bydlí?“ zeptal se Fredriky.

„V Harlöse? Něco přes osm set. Když započítám i vísky kolem jezera, budou to tak dva tisíce.“

„Je tu vysoká kriminalita?“

Fredrika zavrtěla hlavou.

„Ne. Z velké části jsou to zemědělci a musejí se ohánět, aby na statku všechno šlapalo. Maximálně tu někdo ilegálně vyrábí pálenku nebo řídí traktor bez řidičáku.“

Dlouhovlasý muž se právě vracel z toalet.

„Mimochodem, už jste slyšeli to o Andersi Stormovi?“

„Jako co?“ zeptal se ten, co vypadal nejstarší. „Konečně vyšlo najevo, že přespává u krav?“

Všichni tři propukli v hurónský chechtot. Fredrika zmlkla a Henrymu došlo, že se snaží poslouchat.

„Ne,“ pokračoval ten dlouhovlasý, „ale prý zvažují, že by prodali ornou půdu Algotssonovi. Asi maj finanční trable.“

„To dá rozum, když si vezmeš, jak vyhazují prachy oknem. Furt jenom nový stroje a opravy kuchyně a skleníků. A ten jejich Kristoffer mi fakt leze krkem. Myslí si, že mu patří celá obec, jen proto, že založil podělanou úklidovou firmu.“

„To jo, jenže otázka je, kde ty prachy vůbec vzali. Ingemarovi rodiče byli chudí jak kostelní myš. Podědil po nich statek, spíš jen takovou chalupu. Musí za tím být nějaká levárna.“

„Maj to v genech,“ řekl ten starší.

„Jak jako?“

„To nevíte? Jsou spřízněný s Albinem Sturmem, co napráskal svý kamarády po atentátu na *Amaltheu*. V týhle rodině udělaj pro prachy cokoli.“

Fredričin pohled sklouzl k podlaze a Henrymu došlo, že řeč je o její rodině.

„Má tahle vesnice nějaké centrum?“ zeptal se, aby ji přivedl na jiné myšlenky.

„Ne. Takový středobod Harlösy bude ta ulice, po které jsme jeli, kde je benzinka a samoobsluha ICA.“

„A tohle je tu jediná restaurace?“

„Jo, ale nějaká hotová jídla se dají koupit i v obchodě. Půjďme,“ zavelela, vzala si bundu a vyšla ven.

Henry si pospíšil za ní. „Poslyš, tamto, o čem mluvili...“

„Anders je můj táta.“

„Vždyť to byly jenom takové řeči,“ snažil se to urovnat.

„Jo, ale to s Albinem Sturmem souhlasí,“ namítla a strčila ruce do kapes.

„Atentát na *Amaltheu*,“ zamumlal Henry a snažil se rozpo-
menout na podrobnosti.

„To byl politický atentát v roce 1908 v Malmö. Tři mladí socialisté nastražili bombu na loď s britskými stávkokazy a jedna osoba zemřela. Dva atentátníky odsoudili k trestu smrti, ale nakonec jim byla udělena milost. Můj příbuzný byl ve stejném sdružení jako oni a udal je za tři tisíce korun.“

„Tak to ale udělal dobře, ne?“

„Že zradil svoje kamarády? To nevím,“ řekla Fredrika. „Pochopitelně je příšerné, že nastražili tu bombu, ale dokážu si představit, jak se museli cítit bezmocní. Stávkovali za lepší pracovní podmínky a jejich zaměstnavatelé si místo toho poslali pro stávkokaze. Každopádně to není zrovna nejzábavnější rodinná historka.“

Henry přikývl. Jeho DNA se taky nemohlo pyšnit zrovna čistým štítem, ale o tom možná někdy jindy.

„Pojedeme?“

„Čím dřív, tím líp,“ odpověděla Fredrika.

6

Zpět na stanici se dostali až kolem půl páté. Kent zrovna připevnil na bílou tabuli fotku Nomi Pedersenové.

„Tak jak to šlo?“

Henry foukl do čerstvě uvažené kávy.

„Prohledali jsme docela dost velkou oblast kolem jezera, ale bohužel jsme nic nenašli.“

„Máte nějaké tušení, jak se tam mohla Nomi Pedersenová dopravit?“

„Ne,“ řekla Fredrika. „Nebylo tam žádné auto ani kolo a Nomin pronájem je odtamtud docela daleko, takže jen těžko šla pěšky.“

„Soudíme, že ji do lesa buď někdo odvezl, nebo někdo její dopravní prostředek odstranil,“ doplnil Henry.

„Co obchůzka domů v okolí?“

Fredrika zavrtěla hlavou.

„Nikdo nic neslyšel ani neviděl.“

„Tak jo. A co víme o Nomině rodině?“

Blesk se napřímil.

„Matka Alexandra Pedersenová zemřela před rokem a otec Mads Pedersen žije v Kungsbace. Už jsme ho informovali a je na cestě sem, můžeme si s ním promluvit zítra.“

„Dobře,“ řekl Kent a zabubnoval perem o dlaň. „A tělo je na soudním, takže s trochou štěstí budeme mít brzy pitevní zprávu. Má k tomu ještě někdo něco?“

„Nomi měla na tváři zranění,“ prohodila Fredrika. „Vypadalo to, že má zlomený nos, a hasič, který vedl záchranné práce, soudil, že se jí to nemohlo stát při pádu do vody.“

„Takže než vyběhla na led, je možné, že ji někdo zbil?“

„Ano,“ řekla Fredrika. „A všeobecně se ví, že se na jezero nesmí, když je led moc tenký, takže pokud ji k tomu někdo přiměl, je to vražda.“

„Až na to, že svědkyně na místě nikoho neviděla,“ poznamenal Henry. „A navíc se jí Nomi zdála zmatená. V podstatě mohla taky narazit do stromu nebo být pod vlivem nějakých látek.“

Kent se poškrábal ve vlasech.

„Uvidíme, co řekne lékařský posudek, ale do té doby se držíme podezření o trestném činu. I kdyby ji tam nikdo nevehnal vyloženě záměrně, je možné, že utíkala před někým, kdo jí vyhrožoval, a potom by šlo o napadení nebo o zabití z nedbalosti.“

„Dobře,“ řekla Fredrika. „Pořád ještě čekám na Nomin pracovní rozvrh, abychom věděli, kde byla před utonutím.“

„Výborně. Všichni vědí, co mají dělat, takže pokračujeme dál i zítra a dáme si schůzi poté, co budeme mít předběžnou zprávu ze soudního.“

Když ostatní odcházeli z místnosti, zavolal si Kent Fredriku k sobě.

„Jak to dnes šlo?“

„Fajn.“

„S Henrym vycházíte dobře?“

„Rozhodně.“

„Svědkyně utonutí je prý tvoje babička, ale podle Henryho jste to vyřešili tak, že výslech vedl on.“

„Ano, bylo to bez problémů.“

„Kdyby nastaly jakékoli potíže, určitě dej vědět.“

„Samozřejmě. Tak zítra.“

Fredrika spěchala za ostatními a zastihla Henryho před jeho pracovnou.

„Nezajedeme se podívat na Nomin byt?“

Henry se podíval na hodinky. „Dneska bohužel nemůžu.“

„Vždyť je teprve pět.“

„Promiň, něco mám. Ale můžeme hned zítra ráno, jestli chceš.“

Fredrika se vrátila do své pracovny, překvapená takovou odpovědí. Nezdálo se jí správné nevydat se prohledat Nomin byt okamžitě, ale sama tam jet nemohla. Vzhledem k tomu, že je v případě zapletená osobně, měla by si dávat pozor, jinak hrozí, že ji Kent převede k jinému případu.

Otevřela facebook a vyhledala Nomi Pedersenovou. Naskočila jí fotka mladé ženy, ale vůbec žádné další údaje. Nebylo tam, kde bydlí, odkud je ani kam chodila do školy, a co Fredrika viděla, neměla ani žádné zveřejněné příspěvky. Chytrá holka. Kdyby jen lidé věděli, jak by se všechny soukromé informace, které zveřejňují, mohly obrátit proti nim, pokud by se ocitly v nesprávných rukou.

Prohlédla si fotku, na které se Nomi nesměle usmívala do objektivu. Tmavé vlasy měla vyčesané nahoru a úsměv odhaloval mezíрку mezi předními zuby, díky níž působila mladší.

Fredrika se narovнала. Na Nomi Pedersenové bylo něco, co se jí zářývalo pod kůži, jen nevěděla, co přesně to je. Možná to bylo tím, že k utonutí došlo tak blízko jejího domova, místu, kde sama strávila tolik času, anebo prostě už vyšla ze cviku.

Na chodbě bylo ticho a v ostatních pracovnách se nesvítilo. Fredrika se otočila na židli. Čekal ji jen prázdný hotelový pokoj.

Vzala mobil a vyhledala v kontaktech Marcuse. Pak telefon odložila, ale hned ho zase zvedla. Dlouho zírala na těch šest písmen a potom mobil zase schovala do kabelky. Byla naivní, když si myslela, že na ni budou vzpomínky dorážet méně, pokud odjede ze Stockholmu. Zjevně to takhle nefunguje.

Hlava se jí točila a zrychlil se jí tep. Dýchat, připomněla si a v duchu uviděla zamrzlé Vombsjönské jezero. Přesně takový to byl pocit – jako by kráčela po tenké krustě, která se pod ní může kdykoli probořit. Našlapovala zlehka a nejvíc ze všeho si přála mít pod nohama pevnou půdu, jen nevěděla, jak na to.

Když si představila, jak se pod ní led probořil, trhla sebou. Ponořit se do studené vody, vnímat tíhu mokrého oblečení a uvědomit si, že není jak se dostat nahoru – příšerná představa. Fredrika věděla, že existují případy, kdy se lidé z díry v ledu dostanou, ale

bez pomoci bodců to je téměř nemožné. Kdo se okamžitě neponoří dolů, zůstane na okraji a při každém pokusu vylézt nahoru se zrádný led znovu a znovu prolomí pod příliš velkou tíhou. A tak člověku nezbývá než se přidržovat, dokud mu nedojdou síly. Horší smrt si neuměla představit.

Zavřela za sebou svou malou pracovnu a opustila stanici. Myslí jí prolétl obrázek mámy. Před očima viděla její usměvavou tvář a dovolila si myslet na ni do chvíle, než ji dohnaly emoce a tělo sevřela křeč.

Rychle její obrázek zaplašila. Teď, když se ocitla zase tady, vynořovalo se na povrch plno věcí, které v sobě ještě potřebovala dořešit. Jenomže nevěděla, z kterého konce by měla začít.

7

Středa 8. ledna

Nomin byt byl malý, Henrymu spíš než domov připomínal místo na občasné přespávání. Na oknech nebyly závěsy, na lince v kuchyňském koutu stála osamělá varná konvice a v obýváku spojeném s ložnicí se nacházela postel, ošoupaná dvoumístná pohovka a levný konferenční stolek z Ikey.

Zatímco Henry děkoval domácím, že je pustil dovnitř, Fredrika nahlédla do vestavěného šatníku v předsíni, kde Nomi zřejmě uchovávala veškerý svůj majetek.

„Jak dlouho tu žila?“ zeptala se Fredrika, když domácí odešel.

„Říkal, že se nastěhovala patnáctého srpna.“

„Někdy v té době začala pracovat pro agenturu.“

„Když jsme u toho, už máš ten pracovní rozvrh?“

Fredrika vytáhla mobil, podívala se do mailu a zavrtěla hlavou.

„Připomenu mu to,“ řekla omluvně a začala psát. „Blesk říkal, že než se Nomi nastěhovala sem, měla zaměstnání a byla vedená na adrese v Olskrokenu v Göteborgu, že?“

Henry ji ohromeně pozoroval. Neskutečný multitasking, sám by v životě nedokázal mluvit a psát zároveň.

„Ano.“

„Není trochu zvláštní, že odešla jak z bytu, tak z práce bez jasného důvodu?“

„Jo, to je fakt.“

„Posláno,“ řekla Fredrika a schovala mobil. „Zeptáme se jejího otce, jestli ví proč. Kdy se s ním máme setkat?“

„V deset hodin v lobby hotelu Lundia.“

Henry prošel byt. Nomi žila na tak skličujícím místě, že mu z toho bylo smutno. Spartánské vybavení mu nahánělo husí kůži. Když člověk žije takhle, nemůže se cítit dobře.

„Nevidím tu žádný notebook.“

„Třeba na to byla moc mladá. Dneska si leckdo vystačí jen s mobilem.“

Henry přistoupil k fotografii pověšené na stěně. Byla pořízena fotoaparátem s vysokou sytostí barev a představovala mladého muže sedícího na lavičce, který zpříma hleděl do objektivu. Měl knír, tričko s obrázkem jakéhosi muže s plynovou maskou a koženou bundu, za ním se tyčil rozkvetlý strom.

Opatrně fotku sundal a podal ji Fredrice. „30. duben 1996,“ přečetla na zadní straně.

„Víš, kdo to je?“

„Ne.“

„Co to má na tričku?“

„Nepoznáváš ten obrázek? To je Black Sabbath. Heavymetalová skupina,“ dodala a ušklíbla se.

„To přece vím,“ hájil se Henry a napil se z víčka své termosky. Dneska vstal z postele levou nohou, a i když se to snažil napravit dlouhou sprchou a jednou ze svých oblíbených košil, nijak mu to nepomohlo a teď nad ním jeho nepříjemné pocity přebraly kontrolu.

Rozpačitě odvrátil obličej. Nechtěl, aby si Fredrika myslela, že se naštval jen proto, že naznačila, že nezná starou zapomenutou rockovou kapelu.

Ve vstupní hale budovy narazili na ženu s velkým huňatým psem, který slintal a příšerně smrděl.

„Elsie?“ vyhrkla Fredrika a žena vesele přikývla.

„Andersova Fredrika?“

„Ano. Vy teď bydlíte tady?“

V pohledu majitelky psa se odrazil smutek. „Ano, po smrti svého muže už jsem statek neovládala.“

Henry si tiše povzdychl. Jestli se bude Fredrika zastavovat a vybavovat s každým, na koho natrefí, zůstanou tady trčet celý den.

„Upřímnou soustrast. Tohle je můj kolega Henry Calment. Henry, to je moje bývalá učitelka ze základky Elsie Mottová.“

Elsie se na Henryho mile usmála, ale hned se zase obrátila k Fredrice.

„Vím, že se povídalo, že jsi zpátky. Vyšetřujete tady případ toho chudáka holky, co se utopila?“

„Ano, znala jste ji?“

„Ne,“ řekla Elsie a zavrtěla hlavou. „Jen jsme se sem tam pozdravily tady na chodbě.“

„Chodíval k ní někdo na návštěvu?“

„Nevyšimla jsem si. Byla dost uzavřená. Připadá mi dost podivné, že se tak pěkné mladé děvče přestěhuje na venkov, kde nikoho nezná.“

„Jistě k tomu měla své důvody,“ pronesl Henry a o krok ustoupil před psiskem, které mu začalo očichávat boty, poté co s funěním oběhlo jejich skupinku.

„Fuj, Césare,“ křikla Elsie a šklubla vodítkem, aby se zvíře posadilo. „Omlouvám se, někdy je jak z divokých vajec.“

„Tak jste si asi neměla pořizovat tak velkého psa,“ zamumlal Henry, ale Elsie mu nejspíš nerozuměla a ukázala na fotografii ve Fredričině ruce.

„Proč tu máte fotku Tobiasse Falka?“

„Znáte ho?“

„Ano, kdysi bydlel tady v obci.“

„To jméno mi něco říká, ale nepamatuju se na něj,“ poznamenala Fredrika.

„To se nedivím, když tu bydlel, byla jsi ještě malá,“ usmála se Elsie. „Tobias byl pěkný darebák. S tím klukem byla samá potíž. Jednou rozjezdil fotbalové hřiště mopedem, jindy prodal věci, co ukradl mámě z garáže. Chuděra z toho byla úplně zoufalá.“

„Co se s ním stalo?“

Elsie pohládila Césara po hlavě a ztěžka vydechla.

„Mám dojem, že se odstěhoval někam do teplých krajů nebo co. Upřímně, většina lidí byla ráda, že se ho zbavila.“

„Aha. A jeho matka tu ještě bydlí?“

„Myslím, že ne, ale moje stará kamarádka byla jejich sousedka. Odstěhovala se do Borlänge, ale jestli chceš, můžu ti na ni najít kontakt. Jmenuje se Jorunn Wikforsová.“

„To bych vám byla vděčná. Jestli ji seženete, mohla byste mi zavolat?“ zeptala se Fredrika a obrátila se na Henryho. „Můžu si půjčit pero?“

Henrymu vadilo postávání v blízkosti nevychovaného smrdutého psa. Podrážděně vytáhl zápisník, vytrhl stránku, podal Fredrice pero a zamumlal: „Už bychom měli jet.“

„Jasně, hned to bude,“ řekla Fredrika, naškrábala své číslo a předala lístek Elsie.

„Pozdravuj babičku.“

„Určitě.“

Sotva Fredrika otevřela vchodové dveře, využil César šance a vrhl se vpřed, ale vodítko se Henrymu omotalo kolem nohou a pes jím pořádně trhl, takže Henry ztratil rovnováhu a polil si kávu košili.

„Pitomý pes,“ vyprskl.

„Ale Césare!“ zvolala Elsie. „Opravdu se moc omlouvám,“ stačila ještě dodat, než ji pes odvedl po chodníku pryč.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se Fredrika a vytáhla z kapsy papírový kapesník. Henry si ho vzal a přitiskl si ho na hnědou skvrnu.

„Pálí to.“

Všiml si, jak jí cuká v koutku.

„Něco tě pobavilo?“

„Ne, nic,“ odpověděla a zakryla si ústa.

„Tu mám od Brooks Brothers, abys věděla,“ stěžoval si. „Koupil jsem ji v New Yorku.“

„NZ v Harlöse. Navždy zničena,“ vysvětlila a svým úsměvem jako by naznačovala, že si za to může sám. „Promiň, potřebuješ novou?“

Henry se podíval na hodinky.

„Mám byt nedaleko hotelu Lundia. Kdyby ti to nevadilo, stávil bych se doma a před schůzkou s Madsem Pedersenem se převlékl.“

„Samozřejmě. Tak jedeme.“

Když Fredrika vstoupila do prostorného bytu na Stora Fiskaregatan, hned na rohu náměstí Bantorget, nemohla uvěřit svým očím. Enfilada tří pokojů s kachlovými kamny. Anglické obložení stěn natřené tlumenými barvami a úplně nahoře široké stropní lišty s krásnými květinovými ornamenty. Fredrika omráčeně vešla do mramorem obložené kuchyně a dál do obývacího pokoje, odkud se otevíral výhled na mozaiku střech a kostelní věž.

Henry udělal dvě espressa, postavil je na kuchyňský ostrůvek a zmizel v ložnici.

„Chovej se tu jako doma,“ řekl a zavřel bílé dvoukřídlé dveře.

Budu se snažit, pomyslela si Fredrika a zahleděla se na velkou olejomalbu ženy v červené loďce na lesklém jezeře, kterou už určitě někde viděla. Pokud odsud tu ženu v telefonu Henry vyhazoval bez snídaně, pak Fredrika rozuměla jejímu zklamání. Sama si nebyla jistá, jestli z tohoto bytu dokáže odejít.

Kam se jen podívala, viděla krásné obrazy, ručně tkané koberečky, umělecké předměty a designový nábytek. Vzala si kávu a chystala se posadit na velkou světlou pohovku, ale zarazila se – ta musela stát víc než jeden měsíční plat. Raději se vydala k oknu a usrkla kávy. Byla moc silná, a tak se zase vrátila do kuchyně pro mléko.

Lednice byla tak obrovská, že se zdála prázdná. Fredrika přešla pohledem po seřazených láhvích šampaňského, drahých sýrech, zahraniční šunce a baleníh ruského kaviáru. Kávu si naředita ovesným mlékem, které našla mezi stojánkem na vejce a sklenicí lanýžového krému.

Neměla pocit, že by tu bydlela žena. Pod sbírkou tenisových raket na stěně v předsíni byly vyrovnané jen pánské boty, a když vešla do koupelny obložené tmavě zelenými žulovými kachlíky, takže připomínala lázně, na policice pod zrcadlem stála jen kosmetika pro muže. Jak bylo jejím zlovykem, nakoukla do koupelnové skříňky a na místě určeném pro krémy a vlasové produkty případné partnerky zpozorovala prázdnou poličku.

Vrátila se do obývacího pokoje. Vestavěná knihovna s knhami od podlahy po strop na ni udělala dojem. Přečetl Henry všechny, nebo si je tu ukládá na později?

Na malém stolku vedle strohého křesla čalouněného ovčí kožešinou si Fredrika všimla lesklé černé sošky, která vypadala jako lidské tělo se smýčkou místo hlavy. Opatrně ji zvedla a převkapilo ji, jak je těžká.

Henry se vynořil z ložnice v čisté košili a hodil do sebe espreso vestoje.

„Půjďme?“

„Co je to?“

„Nic,“ zavrtěl hlavou. „Jen takový amulet. Esetin uzel.“

„Poznávám ho,“ řekla Fredrika a snažila se vybavit si, kde už ho viděla. „Není namalovaný na dveřích některé budovy v centru Lundu?“

„Je to symbol jednoho univerzitního sdružení.“

„Kterého?“

Henry uklidil šálky. Viděla na něm, že je mu to nepříjemné.

„Esetin uzel. Už musíme jít, jinak přijdeme pozdě.“

„Jasně.“

Fredrika postavila sošku zpátky a následovala ho do předsíně. Netroufala si ptát se dál, i když jí v hlavě vyvstalo tisíce otázek, a ta, která ji pálila nejvíc, byla, proč Henry dělá u policie, když je zjevně v balíku. Nebo není? Možná ten byt zdědil, nebo patří k těm, kteří utrácí víc, než si můžou dovolit, a na svůj přepychový život si berou rychlé půjčky. Tomu ale Fredrika nevěřila.

Mads Pedersen seděl v křesle v hotelu Lundia a oči podkreslené tmavými kruhy upíral do země. V ruce svíral zmuchlaný papírový ubrousek.

Fredrika s Henrym se mu opatrně představili. Mluvit s pozůstalými nebylo nikdy nic příjemného, a když měli u případu navíc podezření, že jde o zločin, byla situace ještě složitější.

„Jak je vám?“ zeptal se Henry.

Mads Pedersen potřásl hlavou.

„Nemohl jsem spát.“

„Chápeme. Upřímnou soustrast.“

„Děkuji. Zjistili jste, co se stalo?“

„Zatím ne,“ řekla Fredrika. „Nevíte, proč se Nomi přestěhovala do Harlösy?“

Mads Pedersen si utřel nos ubrouskem.

„Bral jsem to tak, že potřebovala změnu prostředí. Bydlela pár let v centru Göteborgu a pracovala v obchodě s oblečením v obchodním domě Nordstan, ale nebyla moc spokojená.“

„Takže vám své důvody nevysvětlila?“

„Ne, ale my jsme spolu za poslední roky moc nemluvili,“ vysvětlil a upřel na ně skelný pohled. „Na gymnáziu to měla Nomi těžké. Hodně jsme se hádali, každou chvíli se chytla hlavně s mámou. Došlo to tak daleko, že se odstěhovala ke kamarádce. A pak její máma onemocněla a já jsem měl co dělat s péčí o ni. Po Alexandřině pohřbu předloni v listopadu jsem byl s Nomi ve styku jen sporadicky.“

„Aha. Nepohodli jste se kvůli něčemu konkrétnímu?“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy **Havran**.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.